

Científics de prestigi mundial ens avisen sense defallir que no ens refiem, que pel nostre bé val més mantenir-nos intranquils i esverats. Una altra branca d'experts ens fa present que la intranquil·litat també és dolenta per a la salut, de manera que el teler ha de teixir malament per força, perquè hi tenim una mala peça.

Els científics partidaris de mantenir-nos alerta diuen que va per llarg trobar remeis per a algunes malalties clàssiques, i que les modernes es resistiran tossudament a desaparèixer. Com si amb això no n'hi hagués prou, pronostiquen l'aparició de nous flagells, fins ara insospitats, que acabaran de baldar-nos.

Aquesta darrera aprensió té confirmacions tan esbalaïdores com la síndrome de la *vaca boja* que està sembrant el terror a les Illes Britàniques. Es tracta —segons el llenguatge tècnic— d'una encefalopatia espongiforme que afecta els animals i els torna agressius. Això, des del punt de vista de la tauromàquia, deu ésser bo per als toros, però es veu que és fatal per a les vaques. Qui ens ho havia de dir! La vaca, un animal tan pacífic, d'una bona conducta rarament posada en dubte. L'espècimen cantat per Pere Quart és una excepció, una mena de llicència poètica quan proclama:

el davantal de pere calders

Alarma permanent

“Encara us resta la indefensa cabra,
que sempre ha tingut ànima d'esclau.
A mi no em muny ni qui s'acosti amb sabre!
Tinc banyes i escometo com un brau”.

L'al·lusió a les cabres com a éssers mansos té, curiosament, una rèplica en dites inspirades per una antiga saviesa popular. En català, encara és viva l'expressió “està —o és— boig com una cabra”, referida a algú que es comporta esbojarradament. Potser les cabres del Regne Unit són diferents, o bé en Pere Quart veia les nostres amb uns altres ulls.

El cas, per ara, és que el ministre d'Agricultura anglès centra les seves pors en uns altres animals: els gats. John Gummer, el ministre, va informar el dia 21 del maig darrer que les anàlisis efectuades al cervell d'un gat mort a Belfast confirmaven que el moix tenia la síndrome de la *vaca boja*, o sigui que l'epidèmia s'escampa.

Fins on arribarà? De moment, les autoritats britàniques asseguren que el gènere humà ha de conservar la calma —

la poca que li queda, dic jo— perquè en principi no és probable que la malaltia s'encomani al rei de la creació. Però continuen les investigacions, ja que els danys causats són considerables: des de l'any 1986 (quan va es va detectar l'epizootia per primera vegada) han mort a la Gran Bretanya 13.500 caps de bestiar pertanyents a la raça bovina. No ha estat facilitada informació sobre conseqüències lesives per a l'home, ocasionades per vaques bel·licoses, però són inevitables les suposicions inquietants.

Quant als gats, també n'hi ha per a esverar-se. Em permeto de recordar que entre nosaltres és viva, des de fa molt, molt de temps, la frase *té coses de gat*, referint-se a algú que actua estranyament, que sembla guillat. Només ens faltaria que els gats se'ns excitessin més.

Tenim desgràcia. Ara que feia l'efecte que s'iniciava una distensió entre els homes, seria lamentable que els animals domèstics se'ns tornessin boigs i agressius.

Pere Calders